

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 17Cpr/24/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317217436
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dáša Onuferová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2021:1317217436.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou JUDr. Dašou Onuferovou, v spore žalobcu: Tecton, a. s., so sídlom Mýtne 15, Bratislava, IČO: 00 685 089, v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou SP&R s. r. o. so sídlom Maróthyho 6, Bratislava, IČO: 36 859 982, proti žalovanému: Z. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Sv. I. XXXX/X, G., o zaplatenie 5.600,- Eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.600,- Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 13.10.2017 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5.600,- Eur s príslušenstvom titulom zodpovednosti zamestnanca za škodu a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca v postavení zamestnávateľa uzatvoril dňa 01.07.2006 so žalovaným ako zamestnancom pracovnú zmluvu, v znení Dodatku č. 1 k pracovnej zmluve, žalovaný vykonával prácu administrátor - senior špecialista. Dňa 01.04.2015 uzatvoril so žalovaným zmluvu o výkone funkcie „výkonný riaditeľ“, zmluvné strany sa dohodli, že výkonný riaditeľ má nárok na náhradu výdavkov, ktoré účelne vynaložil pre spoločnosť podľa platných právnych predpisov, za služobné cesty obdrží stravné a náhradu výdavkov a nákladov podľa platných právnych predpisov. Z funkcie výkonného riaditeľa bol žalovaný odvolaný dňa 22.08.2016, a pracovný pomer sa skončil dňa 31.08.2016 dohodou o skončení pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 60 Zákonníka práce. Počas trvania pracovného pomeru bol žalovaný oprávnený disponovať s finančnými prostriedkami žalobcu za účelom plnenia pracovných úloh pre žalobcu a v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Žalovaný v čase trvania pracovného pomeru postupne vybral finančné prostriedky žalobcu v celkovej výške 5.600,- Eur, a to tak, že ich najprv vybral platobnou kartou, ktorú mal k dispozícii na plnenie pracovných úloh z účtu žalobcu, následne ich vložil do pokladne a odtiaľ ich opätovne vybral, hoci k tomuto konaniu nebol oprávnený. Neoprávnený výber sa uskutočnil nasledovne: istina 3.000,- Eur dňa 24.08.2016, dňa 31.08.2016 vklad a výber z pokladne; istina 1500,- Eur, dňa 13.08.2016 výber kartou, dňa 31.08.2016 vklad a výber z pokladne; istina 800,- Eur, dňa 09.03.2016 výber kartou, dňa 09.03.2016 vklad a výber z pokladne; istina 300,- Eur dňa 29. 11.2015 výber kartou, dňa 30.11.2015 vklad a výber z pokladne. Konaním žalovaného boli naplnené všetky pojmové znaky všeobecne zodpovednosti za škodu zamestnanca podľa Zákonníka práce v zmysle ustanovenia § 178 ods. 1, § 179 ods. 1 a 2 a článku 5 Zákonníka práce. Žalobca vyzval dňa 24.07.2017 žalovaného na náhradu škody, ktorú spôsobil svojím protiprávnym konaním, ale žalovaný neoprávnene vybraté finančné prostriedky napriek tomu nevrátil.

2. Žalobca k svojej žalobe pripojil nasledovné listinné dôkazy - prostriedky procesného útoku: pracovná zmluva, Dodatok č. 1 k pracovnej zmluve, žiadosť o skončenie pracovného pomeru dohodou, výdavkové pokladničné bloky, výpisy z účtu, predžalobná výzva.

3. Súd vydal dňa 06.03.2018 platobný rozkaz, ktorým návrhu v plnom rozsahu vyhovel, proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný dňa 20.03.2018 odpor s odôvodnením, v ktorom žiadal vo veci nariadiť pojednávanie a žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, dôvodiac tým, že výbery z pokladne dňa 31.08.2016 v sume 3.000,- Eur; v sume 1.500,- Eur dňa 31.08.2016; v sume 800,- Eur dňa 09.03.2016; v sume 300,- Eur dňa 30.11.2015; predstavujú zálohu na odmenu za výkon funkcie výkonného riaditeľa a člena predstavenstva za obdobie 17 mesiacov. Svoj nárok právne odôvodnil ust. § 66 ods. 3 v spojení s ust. § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka, na základe ktorého mu vznikol nárok na odmenu za výkon funkcie člena orgánu spoločnosti, ktorá bola obvyklá, ako aj u predchádzajúcich funkcionárov žalobcu, najmenej vo výške 1.450,- Eur mesačne, za obdobie od 01.04. 2015 do 31.08.2016 spolu za 17 mesiacov, vo výške 24.650,- Eur.

Žalovaný namietal, že žalobca mu žiadnu odmenu titulom výkonu funkcie člena predstavenstva a výkonného riaditeľa za obdobie od 01.04.2015 do 31.08.2016 nevyplatil. Pohľadávka žalobcu uplatnená v tomto konaní zanikla v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka zanikla vzájomným započítaním s nárokom na jeho odmenu, čo žalovaný oznámil žalobcovi listom zo dňa 16.03.2018.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu, doručenom súdu dňa 10.05.2018 namietal, že žalovaný žiadnym spôsobom neprekázal výšku a obvyklosť vyplácania odmien za výkon funkcie žalobcu, a preto jeho tvrdenie považuje za vymyslené a účelové. Zdôraznil, že mimoriadnu odmenu za výkon funkcie člena predstavenstva by bolo možné u žalobcu vyplatiť iba v prípade, ak by o tom rozhodlo valné zhromaždenie, takáto situácia však nikdy nenastala. Odmena žalovaného ako výkonného riaditeľa bola v Zmluve o výkone funkcie zo dňa 01.04.2015 jasne definovaná v článku 5 - Odmena tak, že výkonný riaditeľ má nárok na náhradu výdavkov, ktoré účelne vynaložil pre spoločnosť podľa platných právnych predpisov; čo podľa žalobcu vylučuje aplikáciu ust. § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalovaný v období od 01.07.2006 do 31.08.2016 bol žalovaný v postavení zamestnanca, pre žalobcu vykonával prácu ako systémový inžinier a neskôr ako administrátor - senior špecialista, za túto prácu mal dohodnutú a riadne vyplácanú mzdu. Žalovaný v odpore tvrdí, že predmetné výbery si bral ako zálohy za odmenu a výkon funkcie, nikdy však tieto výbery reálne nezaúčtoval, ale realizoval ich bez vedomia žalobcu. Rozporoval aj žalovaným namietané započítanie pohľadávok, keď žalovaný súdu nepredložil žiaden dôkaz o jednostrannom zápočte vzájomných pohľadávok ani dohodu medzi stranami sporu, na základ ktorej by k takému započítaniu malo dôjsť.

5. Súd vykonal dokazovanie nasledovnými listinnými dôkazmi: výzva žalobcu na úhradu záväzku (č.l. 5), Pracovná zmluva (č.l. 6), Dodatok k pracovnej zmluve (č.l. 7), Žiadosť o skončenie pracovného pomeru (č.l. 8), Výdavkový a príjmový pokladničný doklad (č.l. 10), Výbery kartou (č.l. 11 - 20), Zmluva o výkone funkcie výkonného riaditeľa (č.l. 21), Odpor proti platobnému rozkazu (č.l. 42), vzdanie sa funkcie člena predstavenstva žalobcu (č.l. 49), vzdanie sa funkcie výkonného riaditeľa (č.l. 50), vyjadrenie žalovaného (č.l. 51), vyjadrenie žalobcu (č.l. 65), Zápočet pohľadávok a výzva žalovaného žalobcovi (č.l. 77 - 80), Zápis z rokovania zo dňa 28.05.2015 (č.l. 83), Trestný rozkaz OS BA I sp. zn. 3T 49/2019 zo dňa 30.08.2019 (č.l. 116), Odpoveď žalobcu na výzvu žalovaného na zápočet pohľadávok (č.l. 150), Rozsudok KS BA č.k. 1To 30/2020 zo dňa 20.10.2020 (č.l. 151), vypočul žalovaného, oboznámil sa s písomnými vyjadreniami strán sporu a ich právnych zástupcov a dospel k nasledovným skutkovým a právnym zisteniam.

6. Súd zamietol návrh žalovaného na výsluch svedkyne D. E. z dôvodu, že táto bola vypočutá v trestnom konaní, jej pracovná pozícia v spoločnosti žalobcu (personalistka) neznamenalala, že by mala rozhodovaciu právomoc týkajúcu sa vyplácania odmien, ich výplatu realizovala len na pokyn nadriadeného, preto by jej výpoveď na rozhodnutí súdu nemohla nič zmeniť. Súd vykonanie tohto dôkazu nepovažoval za hospodárny, a preto návrh na jeho vykonanie zamietol (§ 220 ods. 2 CSP).

7. Z výpovede žalovaného súd zistil, že pre spoločnosť žalobcu pôsobil naposledy vo funkcii výkonného riaditeľa, do ktorej bol vymenovaný na základe Zmluvy. Odplata za výkon funkcie bola dohodnutá s pánom L. - predsedom predstavenstva žalobcu, vo výške 1.400,- Eur, tesne pred podpisom zmluvy však ustanovenie o odmene bolo zo zmluvy vymazané. Ústne sa dohodli, že sa vždy aktuálne vyrieši, akým spôsobom sa vyplácanie odmien bude riešiť. Okrem toho, že vykonával funkciu výkonného

riaditeľa, riadne pracoval na svojej pôvodnej pracovnej pozícii IT špecialista, z dôvodu, že za neho nebola náhrada. Po menovaní do funkcie 3 roka pôsobil riadne aj vo funkcii výkonného riaditeľa aj IT špecialistu. S vymazaním ustanovenia o odmene zo zmluvy súhlasil preto, že si bol vedomý príslušného ustanovenia Obchodného zákonníka, že ak v zmluve nie je uvedené, že ide o bezodplatnú zmluvu alebo výkon činnosti, musí mu žalobca zaplatiť obvyklú odmenu. Preto odmenu riešil zálohami - výbermi, kvôli ktorým sa stal žalovaným v tomto konaní, podobne aj jeho predchodca pán H. to takto riešil, žalovaný tvrdil, že bolo obvyklé to takto vo firme riešiť. S pánom L. sa snažil dohodnúť, volal mu ešte pred podaním žaloby, jasne mu povedal „ buď do pondelka zaplatíš alebo podám žalobu“. Otázku výberov neriešil pri rozviazaní pracovného pomeru, lebo odchádzal z dôvodu reštrukturalizácie firmy spolu s viacerými kolegami. S vedením firmy mal v rozhodnom čase bližšie vzťahy a ich dohody boli iného charakteru, panovala medzi nimi vzájomná dôvera. Sumu 1.450,- Eur ako výšku odmeny za výkon funkcie výkonného riaditeľa odvodzuje od dohody s pánom L.. Na podporu svojich tvrdení súdu predložil zápisy z rokovaní, na základe ktorých pánovi H., predchádzajúcemu výkonnému riaditeľovi, bola vyplatená suma 8.000,- Eur. Žalovaný si odmenu nebral z účtu každý mesiac priebežne, ale urobil náhodné výbery kvôli tomu, že s pánom L. bol takto dohodnutý a vybral si peniaze podľa potreby.

8. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To 30/2020, zo dňa 20.10.2020, bolo zistené, že odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I, p. zn. 3T 49/2019, zo dňa 11.12.2019 a žalovaného oslobodil spod obžaloby. V odôvodnení však uviedol, že z pohľadu ustálenia výšky spôsobenej škody sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvého stupňa, pretože sa podarilo jednoznačne preukázať skutočnosť, že sa skutok špecifikovaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku stal a že sa ho dopustil žalovaný. V otázke náhrady škody trestný súd odkazuje na občianskoprávne konanie.

9. Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

10. Ustanovením § 185 CSP bol zavedený princíp formálnej pravdy, ktorou sa rozumie to, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda v novej právnej úprave vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany. Na základe uvedeného preto hodnotenie dôkazov zo strany súdu má oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť v súlade so zásadami formálnej logiky. Preto súd pri posudzovaní skutkových tvrdení strán postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesnej obrany a útoku s poukazom na § 181 ods. 4 CSP a v tejto súvislosti sa dôsledne uplatňuje princíp zodpovednosti strany sporu za vlastnú procesnú aktivitu alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v súvislosti s vedením súdneho konania ako je zrejmé z § 150 ods. 1 CSP podľa ktorého platí, že strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a rovnako s poukazom na § 151 a § 153 CSP.

11. Podľa článku 5 Zákonníka práce, zamestnanci a zamestnávateľia sú povinní riadne plniť svoje povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov.

12. Podľa ust. § 178 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec je povinný si počínať tak, aby nedochádzalo k ohrozeniu života, zdravia a poškodeniu majetku alebo k jeho zničeniu, ani k bezdôvodnému obohateniu.

13. Podľa ust. § 179 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a 185 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/vyhlasene_znenie.html>.

14. Podľa ust. § 580 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

15. Podľa ust. § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak výška odplaty nie je určená v zmluve, je mandant povinný zaplatiť mandatárovi odplatu, ktorá je obvyklá v čase uzavretia zmluvy za činnosť obdobnú činnosti, ktorú mandatár uskutočnil pri zariadení záležitosti.

Ak zo zmluvy nevyplýva niečo iné, vznikne mandatarovi nárok na odplatu, keď riadne vykoná činnosť, na ktorú bol povinný, a to bez ohľadu na to, či priniesla očakávaný výsledok alebo nie. Ak možno očakávať, že v súvislosti s vybavovaním záležitosti vzniknú mandatarovi značné náklady, môže mandatár požadovať po uzavretí zmluvy.

16. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 158/2010 zo dňa 30.11.2011).

17. V danej veci je zrejmé, že medzi stranami nebolo sporné, a žalovaný nepoprel, že realizoval výbery z pokladne dňa 31.08.2016 v sume 3.000,- Eur; v sume 1500,- Eur dňa 31.08.2016; v sume 800,- Eur dňa 09.03.2016; v sume 300,- Eur dňa 30.11.2015; ale argumentoval tým, že predstavovali zálohu na odmenu za výkon funkcie výkonného riaditeľa a člena predstavenstva za obdobie 17 mesiacov. Z výsledkov dokazovania, najmä z obsahu čl. 5 Zmluvy o výkone funkcie uzavretej dňa 01.04.2015 (čl. 22) súd zistil, že žalovaný mal ako výkonný riaditeľ iba nárok na náhradu výdavkov, ktoré účelne vynaložil pre spoločnosť podľa platných právnych predpisov. Za služobné cesty obdrží výkonný riaditeľ stravné a náhradu nákladov a výdavkov podľa platných predpisov.

18. Z dôvodu absencie dohody zmluvných strán o odmene za výkon funkcie výkonného riaditeľa neobstojí procesná obrana žalovaného, že výbermi z pokladne žalobcu si len uplatnil svoje právo na vyplatenie odmene podľa ust. § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka (bod 15 odôvodnenia). Ak aj mal žalovaný vo svojej pozícii nárok na obvyklú odmenu za výkon svojej činnosti, bolo potrebné najskôr ju prerokovať s nadriadeným, v tomto prípade predstavenstvom spoločnosti a jej predsedom, riadne sa na jej výške a podmienkach vyplatenia dohodnúť, a nie spôsobom žalovaného svojvoľne realizovať výbery z pokladne žalobcu.

19. Ďalej neobstojí ani námietka žalovaného, že došlo k započítaniu pohľadávky v zmysle ust. § 580 Občianskeho zákonníka (bod 14 odôvodnenia). Súd sa v tomto stotožňuje s právnou argumentáciou žalobcu, že žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o jednostrannom zápočte vzájomných pohľadávok ani dohodu medzi stranami sporu, na základe ktorého by k takému započítaniu malo dôjsť.

20. Podľa ust. § 193 CSP (Civilný sporový poriadok), súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

21. V rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR bola ustálená otázka rozsahu viazanosti civilného súdu trestným rozsudkom a to nielen pokiaľ ide o výšku škody, ale aj pokiaľ ide o vznik, resp. spôsobenie škody ako základného predpokladu zodpovednosti za škodu, t. j. súd rozhodujúci v civilnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, je viazaný právoplatným odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu (jeho výrokovou časťou), a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatel'a za tento trestný čin (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cz 16/1992 z 29.04.1992 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 35/1993; uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.05.2012 1Obdo/41/2011; rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.06.2016, sp. zn. 3Obo/18/2015; uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 29.11.2018, sp. zn. 8Cdo(82/2018). Uvedená ustálená prax dovolacieho súdu bola aprobovaná aj rozhodnutiami Ústavného súdu SR (nález Ústavného súdu SR z 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011-55; nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 507/2013 zo dňa 24.04.2014).

22. Odvolací súd Krajský súd v Bratislave, vo svojom rozsudku sp. zn. 1To 30/2020, zo dňa 20.10.2020, síce zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I, p. zn. 3T 49/2019, zo dňa 11.12.2019 a žalovaného oslobodil spod obžaloby, ale v odôvodnení k otázke náhrady škody uviedol, že z pohľadu ustálenia výšky spôsobenej škody sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvého stupňa, pretože sa podarilo jednoznačne

preukázať skutočnosť, že sa skutok špecifikovaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku stal a že sa ho dopustil žalovaný. V tomto rozsahu bol súd viazaný trestným rozsudkom, v zmysle ktorého súd v trestnom konaní ustálil výšku škody a osobu škodcu ako žalovaného v tomto konaní. A hoci konanie žalovaného nevyhodnotil v trestnoprávnej rovine ako naplňajúce znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa ust. § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a žalovaného spod obžaloby oslobodil, v občianskoprávnej rovine sa stotožnil s osobou žalovaného ako škodcu aj výškou spôsobenej škody.

23. Súd preto podľa ust. § 179 ods. 1 Zákonníka práce zaviazal žalovaného zaplatením náhrady škody vo výške 5.600,- Eur, ktorá nebola medzi stranami sporná, keď dospel k záveru, že žalovaný ako zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, tým, že realizoval svojvoľné výbery z bankomatovej karty žalobcu a následné výbery z pokladne žalobcu, keď z výsledkov vykonaného dokazovania v súvislosti so závermi rozhodnutí v trestnom konaní, ktorými je súd viazaný, že tak konal svojvoľne a bez oprávnenia.

24. Podľa ust. § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

25. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Z dôvodu, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, a teda žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania od žalovaného v plnej výške, o výške náhrady ktorej rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník .

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Bratislava III.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.